

"לימוד תורה באופן נכון - על פי חז"ל והרמב"ם"

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק א הלכה ט - יב): "גדולי חכמי ישראל היו מהן חוטבי עצים, ומהן שואבי מים, ומהן סומים, ואף על פי כן היו עוסקין בתלמוד תורה ביום ובלילה. והם מכלל מעתיקי השמועה איש מפי איש מפי משה רבינו. עד אימתי חייב ללמוד תורה? עד יום מותו, שנאמר, 'ופן יסורו מלבבך כל ימי חיידך', וכל זמן שלא יעסוק בלימוד הוא שוכח. [=ובוודאי שאם ישכח, לא יוכל לקיים כמו שצריך, שכל מטרת הלימוד וזכרון הלימוד הוא על מנת לעשות]."

וחייב לשלש את זמן למידתו, שליש בתורה שבכתב, ושליש בתורה שבעל פה, ושליש ביין וישכיל אחרית דבר מראשיתו, ויוציא דבר מדבר, וידמה דבר לדבר, ויבין במדות שהתורה נדרשת בהן, עד שידע היאך הוא עיקר המדות, והיאך יוציא האסור והמותה, וכיוצא בהן מדברים שלמד מפי השמועה, וענין זה הוא הנקרא "גמרא". כיצד? היה בעל אומנות, והיה עוסק במלאכתו שלש שעות ביום ובתורה תשע, אותן התשע קורא בשלש מהן בתורה שבכתב, ובשלש בתורה שבעל פה, ובשלש אחרות מתבונן בדעתו להבין דבר מדבר, ודברי קבלה [=נביאים וכתובים] בכלל תורה שבכתב הן [=לענין הלימוד], ופירושן בכלל תורה שבעל פה, [=לענין הלימוד]. והענינים הנקראים, "פרדס", בכלל הגמרא הן.

כמה דברים אמורים [=במה שכתבנו?]. בתחלת תלמודו של אדם. אבל כשיגדיל בחכמה, ולא יהא צריך לא ללמוד תורה שבכתב [=שהרי יודע ובקיא היטב בתנ"ך], ולא לעסוק תמיד בתורה שבעל פה, יקרא בעתים מזומנים תורה שבכתב ודברי השמועה, כדי שלא ישכח דבר מדברי דיני תורה. ויפנה כל ימיו לגמרא בלבד לפי רוחב שיש בלבו וישוב דעתו. ע"כ.

והנה מה שכתב רבינו שלאחר שלמד אדם היטב את כל התנ"ך ובקיא בו, יפנה כל ימיו לגמרא בלבד. דבר זה כתב רבינו על פי מה שאמרו חז"ל (תלמוד בבלי קידושין ל, א): "אמר רב ספרא משום רבי יהושע בן חנניא: מאי דכתיב 'ושננתם לבניך' - אל תקרי 'ושננתם', אלא 'ושלשתם'. לעולם ישלש אדם שנותיו: שליש במקרא, שליש במשנה, שליש בתלמוד. מי יודע כמה חיי? לא צריכא ליומי". ע"כ.

ורצונינו לומר, שרבינו נקט כלשון התלמוד. אבל לאמיתו של דבר, לאחר שרבינו כתב את ספרו הגדול משנה תורה, אין אנו צריכים לזה, ובפרט בזמנינו אנו, שרוב בני אדם אינם עוסקים במלאכה ג' שעות אלא בהרבה יותר מפני דוחק השעה. ומכיון שרבינו כבר כתב לנו את כל ההלכות הלכה למעשה, מדוע לנו לפלפל בתלמוד ולכלות זמנינו? ואם אדם יחל לפלפל בתלמוד, מי יודע כמה זמן יקח לו להוציא שמועה אחת להלכה?

וכן כתב רבינו בעצמו (הקדמה לספר משנה תורה): "ובזמן הזה תקפו הצרות יתירות ודחקה השעה את הכל ואבדה חכמת חכמינו וכינת נבונינו נסתרה. לפיכך אותם הפירושים וההלכות והתשובות שחברו הגאונים וראו שהם דברים מבוארים נתקשו בימינו ואין מבין

עניניהם כראוי אלא מעט במספר. ואין צריך לומר הגמרא עצמה הבבליית והירושלמית וספרא וספרי והתוספתא שהם צריכין דעת רחבה ונפש חכמה וזמן ארוך ואחר כך יודע מהם הדרך הנכונה בדברים האסורים והמותרים ושאר דיני התורה היאך הוא.

ומפני זה נעתי חצני אני משה בן מיימון הספרדי ונשענתי על הצור ברוך הוא ובינותי בכל אלו הספרים, וראיתי לחבר דברים המתבררים מכל אלו החיבורים בענין האסור והמותר הטמא והטהור עם שאר דיני התורה. כולם בלשון ברורה ודרך קצרה עד שתהא תורה שבעל פה כולה סדורה בפי הכל בלא קושיא ולא פירוק. לא זה אומר בכה וזה בכה. אלא דברים ברורים קרובים נכונים על פי המשפט אשר יתבאר מכל אלו החיבורים והפירושים הנמצאים מימות רבינו הקדוש ועד עכשיו. עד שיהיו כל הדינים גלויין לקטן ולגדול בדין כל מצוה ומצוה ובדין כל הדברים שתיקנו חכמים ונביאים.

כללו של דבר כדי שלא יהא אדם צריך לחיבור אחר בעולם בדין מדיני ישראל, אלא יהא חיבור זה מקבץ לתורה שבעל פה כולה עם התקנות והמנהגות והגזירות שנעשו מימות משה רבינו ועד חבור הגמרא וכמו שפירשו לנו הגאונים בכל חיבוריהם שחיברו אחר הגמרא. לפיכך קראתי שם חיבור זה משנה תורה. לפי שאדם קורא בתורה שבכתב תחלה ואחר כך קורא בזה, ויודע ממנו תורה שבעל פה כולה ואינו צריך לקרות ספר אחר ביניהם. ע"כ. והרי שלפי דעתו של רבינו, לאחר שכתב הוא את ספרו הגדול משנה תורה, אדם אינו צריך לשום ספר לאחר לימוד התנ"ך, על מנת לדעת הלכות ודינים למעשה.

ולכן רבינו נוקט בלשונו ואומר, "שלא יהא אדם צריך לחיבור אחר בעולם בדין מדיני ישראל", כלומר, אדם אינו צריך שום ספר על מנת לדעת הלכות למעשה מלבד ספרו של רבינו. וכמובן רבינו אינו שולל את לימוד התלמוד בדברים אלו, אלא שהוא מרחיק אותך מלפלפל בו לאחר שכתב הוא את ספרו והוציא הלכות למעשה איש מפי איש עד משה רבינו.

וביחס ללימוד התלמוד הירושלמי והבבלי, אחד האסונות הגדולים ביותר שבני אדם יכולים לעשות בלימוד התלמודים הנ"ל, הוא להבין את האגדות האמורים שם כפשוטם, ואינם מעלים על לב ולא חוקרים ומתבוננים שדברי חז"ל בעניני אגדות ומעשים, המון מהם נאמרו על דרך משל ונמשל, על דרך המליצה, על מנת למשוך לב השומעים. מה גם שלימוד התלמוד והמשנה, הוא לא לימוד שמתאים לכל אחד, כלומר, חז"ל כאשר כתבו את התלמוד בבלי וירושלמי, לא התכוונו שכל אדם ילמד בספריהם, אלא דווקא לאנשים שיש להם דיעה נכונה ושכל ישר.

"עולם הישיבות נוהג הפוך לגמרי מן האמת":

עוד דבר חשוב אנו למדים מתוך דברי רבינו שמונהגים ומושתיים על דברי חז"ל. אנו רואים כמה עם ישראל וכפרט עולם הנקרא, "ישיבות", "תלמודי התורה", וגם, "הכוללים",

נוהגים בדיוק ההיפך מכך. וכוונתינו לומר, שבתחילה המון תלמידי ישיבות ואברכים, מלמדים ומדריכים אותם לעסוק בעיקר בלימוד הגמרא, ואולי אם יהיה להם זמן ורצון אישי ללמוד מקרא (תנ"ך, ובפרט ג"ך), אז יעשו כן מרצונם, אך זה לא קיים בסדר הלימוד כלל וכלל, כלומר, ענין זה של לימוד התנ"ך, אינו נכלל בסדרים של הלימוד שלהם.

ולצערנו הרב, אנו רואים שרובם גם במשך הזמן לא לומדים את התנ"ך, אלא רק קוראים בכל שבוע ושבוע שנים מקרא ואחד תרגום, כפי שציוו חכמים בתלמוד בבלי (ברכות ח, א): "אמר רב הונא בר יהודה, אמר רבי אמי: לעולם ישלים אדם פְּרִשְׁוֹתָיו עם הצבור. שְׁנִים מְקָרָא וְאֶחָד תַּרְגּוּם", אך לימוד הנביאים והכתובים כמעט ולא מצוי כלל לצערנו הרב!

והנה על פי האמת והצדק, ועל פי דברי חז"ל, הדין הוא שבתחילה עליהם לעסוק שלישי מתוך לימודם במקרא, בין בתורה שבכתב ובין בדברי נביאים וכתובים. ולאחר מכן צריכים ללמוד שלישי במשנה ובתלמוד, ושלישי בפלפול והוצאת דינים. ורק לאחר שיגדילו בחכמה, ופירושו שיהיו בקיאים היטב בתנ"ך ובתורה שבעל פה, לאחר שיזכו לזה, יגיע העת לעסוק בלימוד היום יומי בלימוד הגמרא כל אחד לפי רוב ליבו וישוב דעתו, ובעיתים מזומנים ילמדו תורה שבכתב והתורה שבעל פה על מנת שלא ישכחו דבר מדברי דיני התורה!

אלא שפועל מה שקורה היום, הוא שמלמדים ומחנכים בתלמודי התורה, בישיבות ובכוללים לעסוק כל ימיהם בלימוד הגמרא כבר בתחילת הדרך, מבלי שזכו לסיים ולדעת היטב את התנ"ך. ומה שהם יודעים ג"ך, זה בעיקר מה שמלמדים את כלל העם בהיותם קטנים, וכוונתינו לומר את הסיפורים והדמויות המפורסמות שלומדים עליהם רוב הילדים בבתי הספר כגון: על שמשון הגיבור, שמואל הנביא, שאול המלך, דוד וגוליית, מרדכי ואסתר בשושן הבירה. שזה בכלל המעשה שבזכותו אנו חוגגים את חג הפורים וקוראים מגילה. ועושים כל זה מבלי שזכו לגדול בחכמה בלימוד התורה שבכתב והתורה שבעל פה, והמציאות מראה שרוב תלמידי הישיבות בארץ ובעולם, וכן רוב האברכים אינם בקיאים כלל בתנ"ך, ולא רק שאינם בקיאים במילותיו, אלא אפילו לא למדו מעולם את כל התנ"ך אפילו פעם אחת.

וכמוכן כאשר נוטשים את דרך חז"ל, התוצאה ברורה, ולכן אנו רואים שהיום רוב תלמידי הישיבות והאברכים מסוגלים להתבטל ל-"רבם" כאילו היה אלהים! כלומר, הם מתבטלים ביטול מוחלט לרבנים, מבלי שום הרהור ושום שאלה אע"פ שעולה להם תהיות ושאלות, ולדעתם אם הרב אמר הרי זה קדוש, ואפילו שהתלמיד יראה שניאה, ויראה טעות ברורה וחדה כשמש, אינו יוכיח את רבו, אפילו כשמדובר בדברים של יסודות דת משה וישראל, ענינים שיש בהם חילול שם שמים ממש, אע"פ לא מקשים ולא שואלים שאלות!!

וכל זה בא להם מפני שלא שמעו לחז"ל, לא שמעו לרבינו הרמב"ם שכתב כיצד על האדם ליכות לחכמת אמת! כיצד אדם מנציה את השכל הישר ועלה בדעתו הטובה. אבל הם עשו להיפך, נטשו את דרך האבות, וגם לימודם יצא משובש לצערנו הרב. ואלו שעושים את רבם

לאלהים, הנה זה הענין עבודה זרה מוחלטת, שלצערנו הרב, רבים מעם ישראל, עובדים כיום "עבודת בשר ודם". וכונתינו לומר שהם עובדים את הרבנים, ומאמינים בהם באמונה שלמה בביטול גמור מבלי לשאול שאלות, וכל זה נובע מדבר אחד, שהם מעולם לא עסקו ולמדו את התנ"ך היטב כפי שאנו מצויים בפסיקה זו שראינו ברמב"ם, אשר הביא ופסק בן מתוך דבר חז"ל הטהורים, והראיה הפשוטה שמציאות זו נובעת, מפני שעברו על דברי חז"ל שהרי הורו שצריך האדם לשלש תלמודו בתורה שבכתב ושבעל פה ובתלמוד.

ואנו רואים לנגד עינינו, שמתוך שביטלו את הוראתם ופסיקתם של חז"ל, הם לא זכו לתלמוד לדעת להבין ולהשכיל, שהרי בתנ"ך למדים אנו כיצד כל גדולי ישראל אפילו משה רבנו אדון הנביאים טעה כמה פעמים בהלכה, והוציא כרוז (דהיינו עמד קבל עם ועדה) והודיע שטעה בהלכה, ואחיו אהרון הכהן לימדו!

כמו שאמרו במדרש הנאמן עלינו (ויקרא רבה פרשה יג סימן א פרשת שמיני): "וידבר אהרן אל משה בדיבור ענה כנגדו בדכתיב (בראשית מב) דבר האיש אדוני הארץ וגו' הן היום הקריבו את חטאתם ואת עולתם אמר לו היום מתו בני והיום אקריב קרבן היום מתו והיום אוכל בקדשים מיד דרש אהרן ק"ו למשה ומה מעשר הקל אסור לאונן חטאת דחמיר אינו דין שיהא אסור באונן. מיה, "וישמע משה ויטב בעיניו", הוציא כרוז לכל המחנה ואמר אני טעיתי את ההלכה ואהרן אחי בא ולמד לי אלעזר ידע את ההלכה ושתק זכו ונתייחד הדיבור עליהם ועל אביהם ועל אחי אביהם בחייהם הה"ד וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר אליהם תני ר' חייא לאמר אליהם לבנים לאלעזר ואיתמר". ע"כ.

וזו רק דוגמה בטעות ושגיאה הלכתית, ומה נאמר על המעשים בנ"ך על אלו שנחשבו ל-"גדולי ישראל" בעיני עמי הארץ, הלא הם נביאי הבעל במשך כל הדורות, שחטאו והחטיאו את הרבים, וכפי שנאמר במלכים א (פרק יח פסוק יט): "וַעֲתָה שְׁלַח קִבְּץ אֵלַי אֶת-כָּל-יִשְׂרָאֵל אֲלֵהֶם הַכְרַמְלֵ וְאֶת-נְבִיאֵי הַבַּעַל אַרְבַּע מֵאוֹת וְנְבִיאֵי הָאֱשֵׁרָה אַרְבַּע מֵאוֹת אֲכַלִּי שְׁלַחן אֵיזֶבֶל". וכן ירבעם בן נבט מלך ישראל שחטא והחטיא את הרבים ועשה עבודה זרה בישראל, וכך אמרו חז"ל במשנה באבות (ה, יח): "כָּל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּיּים, אֵין חָטָא בָּא עַל יְדוֹ. וְכָל הַמְחַטֵּא אֶת הַרְבִּיּים, אֵין מְסַפֵּקִין בִּידוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. מִשֶּׁה זָכָה וְזָכָה אֶת הַרְבִּיּים, זָכוֹת הַרְבִּיּים תְּלוּי בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לג) צְדָקַת ה' עֲשֵׂה וּמִשְׁפָּטָיו עִם יִשְׂרָאֵל. יִרְבַּעַם חָטָא וְהַחַטִּיא אֶת הַרְבִּיּים, חָטָא הַרְבִּיּים תְּלוּי בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים א טו) עַל חַטָּאוֹת יִרְבַּעַם (בן נבט) אֲשֶׁר חָטָא וְאֲשֶׁר הַחַטִּיא אֶת יִשְׂרָאֵל".

וישנם עוד דוגמאות רבות ומרובות, וכיניהם על מלכי ישראל וגדולי ישראל שכפרו בה' יתברך, על אף היותם גדולים ועצומים בתורה ובחכמה. ואין ספק, שאם היו אותם תלמידי הישיבות והאברכים יודעים היטב את כל התנ"ך, ומבינים שבמשך כל תקופת ההיסטוריה של עם ישראל מקבלת התורה, היו גדולים בתורה שנפלו (בין בשגגה בין במזיד), והיו גדולים בתורה שנפלו ועברו עבירות במזיד וחטאו והחטיאו את ישראל, ואם היה זה אצלם בליבם

ובמחשבתם שזאת היא המציאות, והיא יכולה לקרות לכל איש ישראל אפילו על הנדולים ביותר בעם ישראל לאורך כל תקופת ההיסטוריה, שהרי כבר אמרו חכמים בתלמוד הבבלי (ברכות כט, א): "וְהָאֵתְנָן: אֵל תִּאֲמִין בְּעֶצְמְךָ עַד יוֹם מוֹתְךָ, שֶׁהָרִי יוֹחֵן בְּהֵן גְּדוֹל שְׁמֵשׁ בְּכַהֲנָה גְדוֹלָה שְׁמָנִים שָׁנָה וְלִבְסוּף נַעֲשֶׂה צְרוּקִי". ולצערינו הרב, המון רבנים מעודדים בעצמם לרומם ולפאר אותם, שכן בדבריהם הם טוענים ואומרים, שאין שואלים שאלות על הצדיקים, ולא שואלים שאלות על הרב! ומה יעשו הנערים ולא יחטאו? מה יעשו הנערים שרבותיהם מלמדים אותך ההיפך מן האמת?

והרי הלומד היטב את התנ"ך מודע לזה בצורה ברורה ומוחלטת, ואינו מסופק בזה כלל, וכמו שאמר הרמב"ם שלאחר שיגדיל האדם בחכמה וכבר לא יצטרך ללימוד התורה והמשנה, שהרי הם כבר ברורים וידועים אצלו כראוי היטב היטב, לאחר מכן יוכל לעסוק כל ימיו בלימוד הגמרא, ולעיתים יקבע זמן ללימוד התורה שבכתב והתורה שבעל פה על מנת שלא ישכח ממנו, ופירוש לא ישכח, זה על אדם שכבר למד הדק היטב והוא בקיא ויודע ויכול ללמד אחרים, ומה נגיד ומה נאמר, שרובם ככולם לא רק שלא בקיאים בתנ"ך, אלא אינם למדו אפילו פעם אחת את כולו בלימוד פשטי ובסיסי.

וזו המכה הגדולה ביותר בעולם הישיבות והכוללים, ולכן המציאות, שרובם היום הגיעו למצב של "עבודת" בשר ודם, וכוונתי לומר שעובדים הם את רבם, שהרי הוא אצלם כקדוש וטהור כמלאך שלא טועה ואינו יכול חלילה לשנות או חלילה ליפול ולעזוב את הדרך הישרה שבה צריך לילך והיא התורה והמצוות על פי חוקיו ומשפטיו של הקב"ה!

"פנחס בן אלעזר השיב את חמתו":

ונסיים בראיה חשובה לחזק טענתנו במעשה פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן. מבואר בתלמוד הבבלי (סנהדרין פב, א): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל שְׁפֹטֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'". הַלֵּךְ שִׁבְטוֹ שֶׁל שְׁמֵעוֹן אֶצֶל זְמֵרִי בֶן סְלוּא, אָמְרוּ לוֹ: הֵן דְּנִין דִּינֵי נַפְשוֹת וְאַתָּה יוֹשֵׁב וְשׁוֹתֵק? מַה עֲשֶׂה? עֲמֵד וְקִיַּיִן עֲשִׂים וְאַרְבַּעַה אֶלֶף מִיִּשְׂרָאֵל וְהֵלֵךְ אֶצֶל כְּזָבִי. אָמַר לֵה: הַשְּׁמִיעֵי לִי. אָמְרָה לוֹ: בַּת מֶלֶךְ אָנִי, וְכֵן צִוָּה לִי אָבִי: לֹא תִשְׁמָעֵי אֶלָּא לְגְדוֹל שְׂבָהֶם. אָמַר לֵה: אֵף הוּא גְשִׁיא שִׁבְט הוּא, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהוּא גְדוֹל מִמֶּנּוּ, שֶׁהוּא שְׁנֵי לְבָטָן וְהוּא שְׁלִישֵׁי לְבָטָן. תְּפֹשֶׂה בְּבִלְוֵרִיתָהּ וְהִבִּיאָה אֶצֶל מֹשֶׁה. אָמַר לוֹ: בֶּן עֲמָרָם, זֶה אֶסוּכָה אוֹ מוֹתֶרֶת? וְאִם תֹּאמַר אֶסוּכָה, בַּת יִתְרוֹ מִי הִתִּירָה לָךְ? נִתְעַלְמָה מִמֶּנּוּ הִלְכָה. נָעוּ כּוֹלֵם בְּכִיָּה, וְהִיָּינוּ דְּכִתְבִי: "וְהִמָּה בְּכִים פִּתַח אֶהְל מוֹעֵד".

וכתיב: "וַיֹּרֵא פְנַחֵס בֶּן אֱלֵעָזָר". מַה רָאָה? אָמַר רַב: רָאָה מַעֲשֶׂה וְנִזְכַּר הִלְכָה. אָמַר לוֹ: אֲחֵי אָבִי אָבָא, לֹא כָד לִימְדַתְנִי בְּרִדְתְּךָ מִהַר סִינֵי: הַבּוֹעֵל אֶרְמִית קְנָאִין פּוֹגְעִין בּוֹ? אָמַר לוֹ: קְרִינָא דְאַיְנָרְתָא אִיהוּ לִיהוּי פְּרוֹוֹנְקָא. וְשְׁמוּאֵל אָמַר: רָאָה שְׁאִין חֲכָמָה וְאִין תְּבוּנָה וְאִין עֲצָה לְנַגְדָּה ה': כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ חִילוּל הַשֵּׁם, אִין חוֹלְקִין בְּבוֹד לְרַב". ואכן כך פסק להלכה רבינו הרמב"ם במשנה תורה (הלכות תלמוד תורה פרק ה הלכה ג): "הִיָּה בֵּינוּ וּבֵין רַבּוֹ שְׁנַיִם עֶשֶׂר מֵיִל וְשֶׁאֵל לוֹ אֲדָם דְּבַר הִלְכָה מִתֵּר לְהַשִּׁיב. וְלִהְפָּרִישׁ מִן הָאֶסוּר אֶפְלוּ בְּפִנֵי רַבּוֹ מִתֵּר

להורות. כיצד. כגון שרא אה אדם עושה דבר האסור מפני שלא ידע באסורו או מפני רשעו יש לו להפרישו ולומר לו דבר זה אסור ואפילו בפני רבו ואף על פי שלא נתן לו רבו רשות. שכל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ... ע"כ.

אנו למדים הלכה למעשה, שכל מקום שיש חילול השם אין חולקין כתוב לרב, שהרי מה לנו יותר ממעשה פנחס שראה חילול השם גדול שעשה ראש שבט שמעון "זמרי בן סלוא", ועמד בפני משה רבנו במעמד פומבי, והודיע שהוא הולך להיות עם הגויה "כזבי בת צור", ומשה רבנו שתק משום שנתעלמה ממנו הלכה, (לא שחלילה משה רבנו פחד להורות או שחשב מחשבות בליבו של אינטרס אישי חלילה וחס, אלא סך הכל שכח את ההלכה!).

ופנחס עמד באומץ גדול מתוך יראת שמים, והורה הלכה לפני משה רבנו בחיר ה', אדון הנביאים, איש האלוהים. אע"פ שעלינו להדגיש ולומר שלא חלילה משה זה שעשה את החילול ה', אלא בעקבות זה ששתק ולא השיב לזמרי בן סלוא נוצר חילול ה' גדול וכולם בכז, לכן עמד פנחס מפני החילול ה' הגדול שראה והורה הלכה לפני משה רבנו ברבים, ולא רק שלא נענש פנחס במעשה זה, אלא זכה לכהונת עולם וזכה להציל את כל עם ישראל שהיו עתידים למות במגפה, כפי שהעיד ה' יתברך בתורה בזו הלשון (במדבר כה, י-יג):

"וידבר יהוה אל־משה לאמר: פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת־חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֹתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֹתַי: לִכֵּן אֶמַר הַנְּנִי נָתַן לִי אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם: וְהָיְתָה לִי וְלִזְרַעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנְיָא לְאֱלֹהֵיו וַיִּכְפַּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל."

וכאשר אנו רואים כזו עדות של ה' יתעלה בתורתו, כלומר ש-בעת חילול השם לא חולקין כבוד אפילו לאדם הגדול מכל בני האדם שהיו ושהיו כדוגמת משה רבנו, שהרי כך העיד עליו הקב"ה בתורה הקדושה. ולא שחלילה משה רבנו היה זה שעשה את החילול השם, אלא זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון היה זה שחילל שם שמים ברבים, בכל זאת ראה פנחס "שֵׁאִין חֻקְמָה וְאִין תְּבוּנָה וְאִין עֲצָה לְגַגְד ה': כֹּל מְקוֹם שֵׁישׁ חִילוּל הַשֵּׁם, אִין חוֹלְקִין כְּבוֹד לְרַב".

והרי לכם קוראים נעימים, הדברים קל וחומר, שכאן הורה פנחס הלכה לפני משה רבנו, והורה כן ברבים משום חילול השם שעשה אדם אחר, קל וחומר כאשר אנו רואים שאותם "הגדולים" עושים בעצמם חילול שם שמיים ברבים, כמה אנו צריכים לעמוד בפרץ ולמחות על כבוד השם יתברך, ולא לשתוק חלילה.

ולצערנו הרב, מפני הסיבה שביארנו לעיל, רוב ככל תלמידי הישיבות והאברכים, אם חלילה רבם עשה חילול השם, או שהיה שותף לחילול השם, או שחיוק מחללי השם, הם שותקים כמו אילמים! ולא רק שלא מוחים, הם אפילו לא מוכיחים את רבם, ויתרה מזאת אפילו שאלות לא שואלים, כי כבר לימדו והשרישו להם, "כי על הרב ... לא שואלים שאלות! למה? כי מי ששואל שאלות אבא לוקח אותו למעלה כדי לומר לו את תשובות, ומי שלא

שואל שאלות אבא נותן לו ישועות". אלו מילים שנאמרות על רבנים בישראל, שנחשבים לגדולים, ולאמיתו של דבר טפשים הם! ומה לנו יותר מזה עבודה זרה שאין כדוגמתה, שהרי הפכו בשר ודם לאלוהים, והוא נעשה בדרגת השם יתברך שלא שואלים עליו שאלות!